

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce **G. O.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Macháčkem, advokátem se sídlem v Praze 11, Brodského 1678, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2004, č. j. 11 Az 224/2003 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele advokátu JUDr. Jiřímu Macháčkovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 6. 2004 č. j. 11 Az 224/2003 – 27 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2003 č. j. OAM-2867/VL-11-P08-R3-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl podle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na něho nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a uvedl, že si žalovaný pro zhodnocení skutečností uváděných žalobcem shromáždil zprávy nezávislých orgánů, zejména zprávu Ministerstva zahraniční USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2002, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 3. 3. 2003 a základní informace o Arménii z databáze České tiskové kanceláře. Dle městského soudu je zřejmé, že žalobcův důvod žádosti o udělení azylu spočívající v jeho problémech s neznámými muži, kteří ho napadli v souvislosti s politickou funkcí tchána a aniž celou záležitost oznámil policii, odcestoval s manželkou do ČR, nelze podřadit pod žádnou ze skutečností odůvodňující udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. A protože žalobce neuvedl žádné konkrétní důkazy, které by měly přispět k úplnému zjištění stavu věci a ke zjištění skutečné situace v Arménii a je zřejmé, že správní orgán vycházel z tvrzení žalobce a z objektivních zpráv o situaci v zemi jeho původu, neshledal obecné námitky žalobce důvodnými, když je mohl posoudit rovněž pouze ve zcela obecné poloze. Závěry správního orgánu o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu žalobce nijak nezpochybnil. Městský soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel podal proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze včas kasační stížnost, v níž uvádí, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu je nezákonné, protože žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, čímž porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, důkazy, které si opatřil, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu a rozhodnutí žalovaného nevyplyvá ze zjištěných podkladů. Žalovaný tak nesprávně posoudil žádost o azyl. Stěžovatel tvrdí, že je v zemi původu ohrožen na životě, nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje je. Má za to, že v jeho případě jde i o důvody humanitární, na základě kterých by bylo možno udělit azyl podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se odvolává na článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle kterého nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu, a na dva s tímto článkem související rozsudky Evropského soudu pro lidská práva a poukazuje na článek 43 a článek 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit Městskému soudu v Praze k dalšímu projednání a zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a odkazuje na správní spis ve věci, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele. Ohledně namítané možnosti udělení azylu podle § 14 zákona o azylu odkazuje na rozsudky Vrchního soudu v Praze č. j. 5 A 720/2000 a Nejvyššího správního soudu v Brně č. j. 3 Azs 12/2003, s jejichž závěry se ztotožňuje. Žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta a nebyl jí přiznán odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 1. 4. 2001 žádost o udělení azylu, ve které uvedl, že vlast opustil dne 26. 3. 2001, protože měl problémy on i manželka s lidmi kandidáta nějaké volební strany, jemuž tchán odmítl zfalšovat volební lístky při volbách v roce 1999. Tito lidé ho 8. 3. 2001 fyzicky napadli, telefonicky mu vyhrožovali a nabádali ho k rozvodu. Uvedl dále, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Dne 23. 5. 2001 v pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu podrobně popsal incident, k němuž došlo 8. 3. 2001 a doplnil, že do konce roku 2000 byl ve výkonu vojenské služby a problémy svého tchána z roku 1999 zná pouze

zprostředkovaně a bez jakýchkoliv podrobností. Stěžovatel také připustil, že jiné než popsané potíže ve vlasti neměl, bojí se telefonického vyhrožování a do Arménie se hodlá vrátit po uklidnění situace.

Součástí správního spisu je rovněž Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2002 Ministerstva zahraničí USA ze dne 31. 3. 2003, Směrnice týkající se specifického postavení žadatelů o azylu z Arménie, Zpráva Ministerstva vnitra ČR s informacemi Velvyslanectví ČR pro Gruzii a Arménii ze dne 3. 3. 2003 a přehled informací o Arménii z Infobanky ČTK.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně neoznačil zákonný důvod jejího podání, avšak z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že byla podána z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaný v řízení o udělení azylu nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, čímž porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, důkazy, které si opatřil, nebyly úplné, proto došlo opětovně k porušení § 32 odst. 1 a § 34 odst. 1 správního řádu, a rozhodnutí žalované nevyplývá ze zjištěných podkladů.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že skutkový stav věci zjištěný žalovaným má jednoznačnou oporu ve správním spise. Podle Nejvyššího správního soudu provedl žalovaný ve věci řádné dokazování dle ust. § 34 odst. 1 správního řádu, pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům této žádosti) a informací o situaci v Arménii ze zdrojů shora uvedených zjistil přesně a úplně skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, který rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným ve svém rozhodnutí. Z předloženého správního spisu také vyplývá, že stěžovatel byl informován o veškerých podkladech, které žalovaný pro rozhodnutí shromáždil a byla mu dána možnost seznámit se s jejich obsahem a vyjádřit se k nim, či způsobu jejich získání, případně navrhnout jejich doplnění, což stěžovatel nevyužil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně popsal právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Rovněž krajský soud vycházel z dostatečných podkladů potřebných pro své rozhodnutí, ve věci provedl řádné dokazování a dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Nejvyšší správní soud přijaté závěry sdílí a konstatuje, že negativní chování neznámých osob vůči stěžovateli, majících údajně vazby na nepřátele jeho tchána, nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Stěžovatelovy potíže se soukromými osobami zůstaly bez jakékoliv vazby na státní aparát, neboť se ochrany před jejich jednáním podle vlastního vyjádření před opuštěním země původu nedomáhal. Nelze proto ani logicky dovodit, že by mu stát nebyl ochoten nebo schopen zajistit adekvátní ochranu. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním

občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. V daném případě k naplnění tohoto zákonného ustanovení nedošlo. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v řízení nebyla shledána vada ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v souladu se svou ustálenou judikaturou připomíná, že povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu dle zákona o azylu jen tehdy, pokud žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v zákoně uvedené. Z žádného ustanovení zákona o azylu však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu, jež žadatel neuplatnil a poté k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci podle ust. § 32 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.

V kasační stížnosti stěžovatel také namítal, že mu měl být azyl udělen podle § 14 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud však v řízení o udělení tohoto azylu neshledal porušení procesních předpisů, neboť žalovaný v zákonem stanovených mezích správního uvážení se všemi skutečnostmi tvrzenými stěžovatelem ve správním řízení podrobně zabýval a důvody pro jeho udělení neshledal.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k ust. § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Hotové výdaje a odměnu za zastupování soudem ustanovenému zástupci stěžovatele platí stát (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) odměna za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a příprava zastoupení, je-li obhájce ustanoven soudem, ve výši 1000 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 75 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem 1075 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. února 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu